

Andreu, que mossegantse 'ls llavis procurava posar las cosas en son lloch.

La cosa s' animá poquet á poquet, los cassayres prengueren franquesa, s' alsá un vol de perdius d' una vinya, y destarotats nostres héroes debutaren, entusiasmat, fent foch al bulto, ab gran cridoria, no transcorreguent un minut que vegeren atansarse un pagés cridant desaforat, ab l' aixada dreta, en actitud amensadora, corrent á embestirlos. Los cassayres li apuntan las escopetas descarregadas; se 'n adona en Jaume Andreu, corre, crida, detura al pagés y enraonant l' assumpto resultá que l' home inofensiu que cavava á poca distancia, rebé una perdigonada á las ancas, plantantse li quatre ó cinch perdigons.

Lo procurador arreglá la questió de la manera que pogué, prometent al pagés unas quantas pissetotas y restá terminat lo succés; pero compregué la certesa de sos pressentiments y comensá de veure clar per quin costat li vindria 'l martiri d' aquells días.

A causa del fet imprevist hi hagué un rato de calma qu' aprofitá 'l discret Jaume Andreu fentlos reflexions sobre 'l cuydado que requería 'l maneig de las armas de foch; mes alsantse d' entre 'ls gossos algunas gotillas, se torna á armar la gresca y patatím patatám, un foch granejat, un continuat esglay del procurador que veient per tot arreu personas que treballavan temía á cada moment nous disgustos.

No tardá en ressonar altre tiro dalt de las vinyas y casi al mateix temps se vègē un ase esbarat á quatre peus junts, fugint ab altre pagés al darrera. Lo Jaume Andreu al ohir los crits del pagés hi correugé, trobant á aquest indignat per haver clavat, los cassayres, una perdigonada á las orellas del burro. Reyen ells estrepitosament al veure que lo qu' en Bienvenido havia cregut si serían duas aus grossas posadas sobre una tira de sarments resultaren esser las orellas del pobre animal, que darrera las parras s' estava.

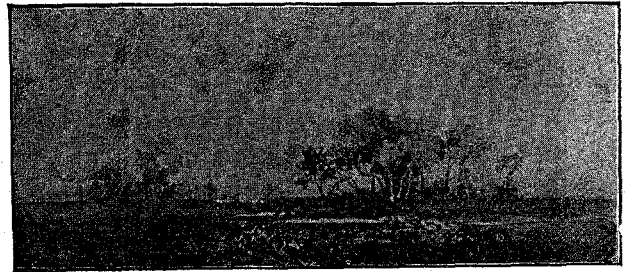
Se calmá 'l bon home veient que 'l cas no era de trascendencia y que'l causant resultava esser lo fill del amo y encara per equivocació.

Persuadit lo Jaume Andreu de que entenían tant en l' ofici de cassador com los gats á fer ulleras, al objecte d' evitar nous disgustos procurá distraurels conduhintlos al lloch de la berema, convidantlos á menjar rahims y mantinguent ab ells conversa. Mes la colla de beremadors, homes y donas, joves y vells, tots estavan de bon humor y comensáren á armar tal saragata, especialment al castellá que de poch ó casi res los entenía, que aquest considerava aquell camp d' Agramant com á país conquistat, proferint tota mena de disbarats. "Ximenas, parpissot, li deyan las noyas, "parla com las ollas esquerdadas, feyan los vells, "es un gabaig, deyan los altres, en fi, que si s' haguessin entés acaban per alsarli somatent.

En Jaume Andreu, compromés altra volta y veient lo camí que prenía la cosa, girá la garba prompte y doná entenen als forasters d' anar á un bosch proper ab lo pretext de trobarhi una llebra y un cop los tingué allí, cercá lloch segur, plantá una carta á la soca d'un roure, prengué una de las escopetas y á xeixanta passas clavá vintiun perdigons en lo blanch. Aixís los tingué engrescats y respirá un moment; donant entre tant ordre al criat que reclamés los gossos, puig no feyan sino dany. Aquest los fermá ab cordills, mentres baixá de nou flns la vinya 'l procurador, per restablir

la disciplina y 'l principi d' autoritat, ben mal parats á consecuencia de la extranya aparició dels més extravagants cassayres.

D' aquesta manera ab penas y travalls lográ que 's fes foch y poguessen tornar á casa sens altre incident desagradable qu' una fuetada donada pel castellá al clatell de 'n Geroni, per haver donat aquest una trompada á un gos que se li ficá entre camas, fuetada que de mala gana aguanta 'l vell soldat del esquadró de Sant Narcís, no donant la torna per intervenció d' en Jaume Andreu, puig no estava, 'l veterá, acostumat á pendrelas sino á donarlas, com per sa cara y actitud se coneixia.

LA PAPALLONA

Llaugera volo per l' aire,
Alegra rodo pe 'l camp,
De vellut y d' or vestida
No temo del sol los raigs.

Los branquillons m' afalagan
Mentre 'l vent los va gronxant,
Y les flors tinch á tothora
Per cambres de mon palau.

Si en lloch bon rasser hi trovo
Y si sempre vinch y vaig,
Mon esser de papallona
Ja vol dir que so inconstant;

Y encar que com fulla seca
Se m' enporta 'l temporal,
A voltes al cel m' enlayro
Seguint lo vol de les aus.

Home que 'm veus vanitosa
Donar voltes per l' espay,
Pensa qu' en mí hi tens l' imatge
Del pervindre y del passat:

Pobre oruga en ma infantesa
M' arrossegava pe 'l fanch,
Y 'ls colors qu' are m' enjoyan
Caurán en pols l' endemá!

Mes una llevar de vida
Al morir nos resta encar
Qu' á mí 'm torna á fer oruga
Y á tu 't puja á lo immortal!

SEBASTIÀ SANS